

## Kmetijstvo.

### Žvepljanje trt.

Po vseh evropskih vinorodnih deželah, posebno v severnih kakor tudi pri nas na Dolenjskem, razširila se je v zadnjih petih letih jako huda bolezen vinske trte, takoimenovana grozdna plesnoba in sicer se je razširila v toliki meri, da dela vsem vinogradnikom opravičene skrbi. Vse okolnosti kažejo, da se ta bolezen, ako se jej vinogradniki sploh v bran ne postavijo, tako ugnezdila in se kot tako nevarna izkazala, kakor se jej primeroma pred prav malo leti v bližnji Italiji. Tam se je ta bolezen podavila prvič okoli leta 1850. in v dobrih desetih letih riso v mnogih prav slovečih krajih ne le nič več vina pridelali, marveč so jim pomrle tudi trte. Tako se je zgodilo tudi po mnogih južnih slovenskih vinorodnih krajih, na Goriškem, v tržaški okolici, v Istri in v ipavski dolini. Da se bode ta bolezen v kaj pogubni meri v naše vinograde vgnezdila, na to kaže posebno kaj mila letošnja zima, katera jej pride jako na korist. Zato opozarjajo vsi strokovni listi vinogradnike že zdaj na to bolezen, in hočemo tudi mi storiti svojo dolžnost in vinogradnike poučiti, kako naj se grozdni plesnobi postavijo v bran. To smatramo za toliko bolj potrebno, ker je prav lahko mogoče, da grozdna plesnoba ugonobi šele nastale nove cepljene vinogradske zasaditve, ki so vender stale toliko truda in denarja.

Pred vsem je potrebno, da se lotijo vsi vinogradniki tistih krajev, katerih se je v prošlih letih ta bolezen pojavila, brez izjeme sredstva, katero je jedino izdatno in to je: žvepljanje trt. Nihče, kdor je že v minolem letu grozdno plesnobo v svojem vinogradu zapazil, naj se ne zanaša, da se letos ne pojavi in nihče naj ne opusti žvepljanja, marveč vsak žvepljaj, vsak brez izjeme.

Kdor pa hoče, da bode žvepljanje izdatno koristilo, da obvaruje ne le grozdje pred razpokanjem in posušenjem, ampak tudi trte pred hiranjem, postopaj tako-le:

Najprej kupi si vsak za žvepljanje potrebno pripravo, to je žvepljalne baklje, žvepljalni meh in fino zmletega žveplja. Taka pušica stane v Novem mestu borih 25 krajcarjev, žvepljalni meh pa stane 1 gld. 10 kr.

Žvepljati se mora začeti, kakor hitro poganjki toliko odrasejo, da je na njih zarod jasno videti. Žvepljati se mora prvič tedaj, kadar so trtni poganjki 5 do 6 centimetrov dolgi. To žvepljanje izvršuje se s pomočjo žvepljalne pušice, s katero se natrosi toliko žvepla na sleherni poganjk, da postane ves rumenkast. Za to prvo žvepljanje ne kaže rabiti meha, kajti on spiha — ker so lističi na trtah še majhni — dosti preveč žveplja in to brez koristi v zrak. Drugič treba žvepljati pred cvetenjem zaroda, takrat pa še z mehom. Ako pa vreme ali čas tega družega žvepljanja ne dopuščata, naj se nikakor

ne opusti takoj po odcvetenju zaroda. Najboljše je, da se žveplja tikoma pred cvetenjem in koj po odcvetenju. Odločno manj napačno pa je, ako se opustivno tikoma pred cvetenjem, kakor pa da bi se opustilo ono koj po odcvetenju. V tretjič žveplja se potem takrat, kadar jagode dosežejo debelost grašice. Več kakor trikrat žvepljati, v naših krajih ni potrebno.

Vsak, kdor žveplja, naj žveplja le v suhem vremenu, ne pa v dežju ali koj po dežju, tudi ne v rosi. Žveplja se lahko ves dan brez prenehanja, naj solnce pripeka, kolikor hoče. Ako v 48 urah po žvepljanju dežuje, ni žvepljanje prav nič koristilo in že na vsak način potrebno, da se ponovi.

Toliko v prevdarek našim dolenjskim vinogradnikom.

D. N.

## Poučni in zabavni del.

### Vodnikova nevesta.

(Češki spisal V. Beneš-Triebizsky. — Poslovenil D. P.)

(Konec.)

V Voršilkini sobi je bilo vse pri starem. Odteh dob, kar jo je zapustila, in stopila sem tuja noga. Na postlani postelji svetile so se bele blazine, kakor bi bile stoprav nedavno izprane. Podobno je bilo to nevestini bali. Pri vzglavju visela je na steni podoba. — Voršilkina patronka. Andrej prinesel jo je iz svojih gor. Na postelji ležala je košulja iz najčistejega lanu, z rudečimi in modrimi nitkami izšivana, a poleg nje žepni robec, takisto okrašen z rudečomodrim izšivanjem.

„Vender mi je torej nekaj po njej ostalo, nikdo se po tem ne zglesi. — Tu se naseliš, Andrej“, menil je žičar, in uže ni bila več ribarnica za Kresejnem prazna.

Ljudje so se je pa vender bali; pravili so, da vidijo vedno v nočeh v čolnu Voršilko z otrokom, a da zopet poje ono pesem o ribičih, kakor tedaj na sveti večer pred polunočnicami.

Dolga leta živel je tu Andrej, skorej pol stoletja, a slišal in videl ni ničesar. In ko bi bil videl in slišal, ne bil bi se Voršilke bal; kdo ve, ne bi li se spustil po valovih k njej, ko bi ga zanesla v ta svoja skrivališča globoko pod vodo?

Norci, mislili so, da to Voršilka poje! On sam je prepeval pesmice svoje domovine, najraje o posekani brezi:

„Zotáli brezu  
Už iu vezú,  
Už chlapci na un  
Ne polezú. — —

Už se ta breza  
Nezelená  
Už je i tade  
Odvena.